

jelszót vett hátára a szél fel, a pajzsokat áldott
 napfény szórta. „*Mi nem, nem, már soha nem nyugodunk meg,
 míg iszonyú nagy kínok emésztik szent Zala testét,
 míg nem fedjük a múlt lepelével rút nyavalyáját!*”
 S lám csak, elindult hős diadalra a nagy sereg immár.
 Hetyke szekercések meg hőszin ingü kaszások,
 dolgos béresek indultak mint lágy folyam útra,
 mellettük tehenek, s tóban harcos halak is tán,
 egy szent cél fele, úgy tátogva, ahogy fütörészett
 hátul a gyepelőt tartva az én nagyapám, Kolon István.

A folytatódó történetből megtudhatjuk, az önzetlen koloni–vazsi összefogás híre miként ült meg Veszprém megye Ajka nevű városában. Majd az első izgalmas fordulóponthoz jut el az olvasó, midőn hiteles és elfogulatlan forrásból értesülhet arról, miként tépik szét ezer darabra Kolon István volt szerelmét, az őzi Piroskát Ajka felhevült vājárnépei, miután tanúságot tesz arról, hogy lélekben kolonézzé vált, mert az ipari Ajkán töltött évtizedek alatt megébredt régi szerelme nagyapám iránt.

Aztán a zalai költő leírja, miként támadta meg Kolon István békés szándékú hadseregét a Veszprém tájairól verbuválódott üvegfüvóhadtest, miként ment a csata süvölgő terére jó nagyapám fegyver nélkül, gyalogszerrel, egy szál hófehér ingben, hogy vállára emelvén a tábori költő Kőkörscint megmentse a kolonéz lírát.

Végül az addig tisztos távolból szemlélgető zalai költő kilép a sötétségből, elérzékelnyül, és megláttatja olvasóival saját szomorú, de (és ezt látni fogjuk) reményteli halálát.

Handi Péter

APA

Úgy emlékezek rád,
 mint áruház mozgólépcsőjén
 egy arcra, mely
 velem egy vonalba érkezik;
 nagyítóüveg prizmája csúszik
 közénk, egy pillanatra
 felnagyulsz,
 jóformán tapintható leszel, de
 aztán a futószalag továbbvonultat,
 s még elkísér tekintetem, ahogy
 lesüllyedsz az engedelmesen
 sorakozó tarkók erdejében
 – míg én egy darabig még
 fölfelé húzatom magam.

EZEN AZ ÁLLOMÁSON

„átutazóként úgy születtem én”

In memoriam Baka István

Ezen az állomáson, ahol
téblábolok, üldögélek,
s valamilyen beérkező
vonatsatlakozásra várok,
úgy, ahogy itt teremtem
valahonnan, s valami célból,
hihetőtleg – de a menetrendben
az állomásnév elmosódott,
ez a reám mért utaslét,
az átszállás kálváriája,
vonat sohasem-érkezése,
vágányok Godot-ra várva,
mellettem bőröndfogantyúk
tenyérbe illeszkedni készen,
kisfröccs és sonkászsömle-narkó,
váltók mellett dülő szerelmek,
sínek villannak és combok,
vége lesz-e a végtelennek

A pályaudvar kupolája
felszálló fohászokra – hallgat.
Kabátostul fapadra dőlök,
– ma sem jön már személyvonat,
csak alagútból lökött fuvallat

Poós Zoltán

CIVILSZFÉRA

Ehhez a ruhához nem fűz semmi élmény.
Rajta a kosz: nálam is idősebb. Egy overall,
apám hagyta rám, mikor beszerelte a
mosógép csapját. Pedig tudta: soha nem
javítok meg semmit. Átlát rajtam. Mindig
is gyanús voltam neki. Fürdök. A fejem
egyensúlyoz a kádba lógatott gégecsövön.